

[Bertel Dahlgaard.]

få det givet den rigtige form, fordi han har et parti, der ikke kan lide ordet „nationalbudget“, eftersom det skulle lugte af plan-økonomi og sådan noget. Men det er for latterligt alligevel til, at jeg kan tage det for gode varer. Det, finansministeren har offentliggjort, er altså det, man kalder en økonomisk oversigt. På de 83 første sider giver den en skildring af fortiden, 1950, og så kommer der 37 sider, som er en art prognose for den kommende tid, som skildder den sandsynligt kommende økonomiske udvikling. Det er i virkeligheden de to ting, der kendetegner et nationalbudget. Dertil kan man i større eller mindre grad føje en ydedgørelse for tendenser, som man ønsker fremmet i den økonomiske udvikling. Det, kan man forsåvidt sige, har finansministeren ikke gjort, og det skyldes måske også vanskeligheder indenfor familie-kredsen.

Men lad mig slutte mine bemærkninger herom med at sige, at jeg er ganske rolig for den højtærede finansministers deltagelse i diskussionen i Stockholm til sommer; jeg er fuldkommen overbevist om, at han vil formå at fremstille sin økonomiske oversigt som et så tilfredsstillende nationalbudget, at alle vil blive tilfredsstillet deroppe. Og hvis der skulle være nogen, som ikke kan forstå den aversion, man har imod navnet, skal jeg være tilstede og give forklaringen på det.

Den højtærede finansminister mente, at manglen ved det radikale venstre i denne samling var, at det havde ydet for få positive bidrag til, hvad der foregik her — det var jo det, ministeren beklagede sig over. Jeg synes ærlig talt, det er noget af det mest uretfærdige, jeg nogensinde har været ude for. Når jeg tænker på, hvordan vi bogstavelig talt har måttet drive finansministerens statsminister ud af teltet og bogstavelig talt på visse tidspunkter i foråret har måttet sidde og se på et ministerium, der ligefrem skrev sine forslag med ført pen, og så nu hører, at vi har været for lidt positive, ja, så er det næsten mere, end jeg kan bære.

I den forbindelse må jeg så til slut måske sige, at jeg slet ikke kan se, at der er nogen som helst grund til, som finansministeren og det ærede medlem hr. H. C. Hansen var inde på, at genoptage diskussionen om de forskellige forligsforslag. Dem er vi jo nu kommet igennem allesammen og har gennemtærsket i måneder, og jeg skal slet ikke følge med dér. Kun på et vist punkt kan jeg sige, at jeg på en måde er lidt ked af det,

både på finansministerens og det ærede medlem hr. H. C. Hansens vegne, for vi ved jo, at finansministeren og det ærede medlem og hans partifæller var akkurat lige forelskede i omsætningsafgiften, og når der alligevel ikke kunne komme noget ud af det, var det, fordi statsministeren og andre brave mænd indenfor hans kreds stod som en uoverstigelig mur overfor de andre. Om statsministeren kan holde stand i det lange løb, skal jeg lade stå hen, til vi mødes ved korsvejen.

Aksel Larsen: Jeg kan ikke takke for finansministerens erklæring om, at han meget gerne vil diskutere Englandshandelen med mig. Jeg kan ikke gøre det, fordi finansministeren ikke hidtil har diskuteret den med mig, heller ikke da han sidst havde ordet, og hvad hjælper det så, at jeg får en platonisk forsikring om, at han gerne vil det. Ministeren fremsatte blot nogle få bemærkninger om Englandshandelen, kom ikke med nogen som helst dokumentation for, at hans påstande er rigtige, endsige en dokumentation for, at det, jeg har fremført, er urigtigt. Ministeren siger om Englandshandelen, at regeringen ikke er tilfreds med de opnåede priser; han mente i denne forbindelse, at de to ministres rejse til London dog vist har betalt sig, da de ikke brugte de 30 millioner derovre, som vi har fået i efterbetaling. Jeg er ude af stand til at afgøre, om det har betalt sig, fordi jeg ikke ved, om man har forhandlet om andre for Danmark mere kostbare ting end priserne på flæsk, smør og æg. Jeg er heller ikke i stand til at afgøre, om man ikke kunne have opnået den forhøjelse af disse priser, der senere er opnået, uden ministrenes Englandsrejse.

Men det, det drejer sig om angående Englandshandelen, er Englandshandelens indflydelse på vor valutasisituation. Herom siger ministeren, at vort handelsforhold til England er ikke, som af kommunisterne påstået, hovedårsagen til vore valutavanskeligheder. Jeg tror ikke, vi har sagt, det er hovedårsagen, eller rettere sagt, jeg ved, at vi ikke har sagt det. Hovedårsagen til vore valutavanskeligheder, til vore økonomiske vanskeligheder, til alle vore vanskeligheder, er den betingelsesløse, principløse indordning under de imperialistiske vestmagter og deres økonomi, deres udenrigshandel, deres politik gennem tilslutning til Marshallplanen og den økonomiske samarbejdsorganisation i Paris, Atlantpagten og alt, hvad dertil hører. Det er hovedårsagen. Men vi har sagt, at en konkret væsentlig